

Arrest

nr. 200 366 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van N. U. M., verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Hazara van origine en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Dehmetar in het district Jaghatu van de provincie Ghazni. U bent ongeschoold. Toen u 12 of 14 jaar oud was vluchtte u met uw gezin naar Iran omwille van een grondconflict met uw oom. Uw broer M. E. (O.V. X, CG X) vergezelde jullie.

U verbleef onafgebroken in Iran tot aan uw vertrek naar België. Aanvankelijk woonde u in de hoofdstad Teheran en later verhuisde u naar de stad Isfahan. In de zesde maand van 1386 (Perzische kalender, komt overeen met de periode augustus/ september 2007 volgens onze kalender) trouwde u met S. Z. (O.V. X, CG X), eveneens een Afghaanse van Hazara origine. Het huwelijk werd geregeld door uw moeder, uw vader was immers reeds gestorven toen u jong was. U werkte in Iran als zelfstandige in de bouwsector, u plaatste mozaïektegels. Op 18/11/1388 (7 februari 2010) werd jullie zoontje A. R. geboren. U beschikte in Iran over een verblijfskaart maar op een bepaald moment ruilde u deze in voor een paspoort met visum. Op een dag had u een auto ongeval en de tegenpartij belde de politie. Uw Afghaans paspoort werd door de politie afgenomen. Een oom van uw vrouw had banden met de politie en deze ging met u mee naar het politiebureau. Daar moest u papieren tekenen om uw paspoort terug te krijgen maar achteraf bleek dat u had ingestemd om te gaan vechten in Syrië. U meent dat de oom van uw vrouw hiermee eigenlijk wraak nam omdat hij in het verleden tevergeefs had geprobeerd om uw vrouw met zijn zoon te laten trouwen. U kreeg tien tot vijftien dagen uitstel voor u zich moest aanmelden om te gaan vechten. U regelde uw zaken, vertrok naar Teheran en vandaar vluchtten jullie naar België. Op 7 december 2015 diende u in België een asielaanvraag in. Na uw aankomst kwamen u en uw echtgenote via uw schoonzus M. Ma. (O.V. X, CG X) in contact met het christendom. Zowel u als uw echtgenote hebben zich bekeerd. Uw broer M. E. is nog steeds moslim. Ter staving van uw asielaanvraag legden u en Z. volgende documenten voor: het Afghaans paspoort van Z., een oude Iraanse verblijfskaart van Z., kopieën van recentere Iraanse verblijfskaarten van uzelf, Z. en A. R., een huwelijksboekje, een vaccinatiekaart van Z., haar diploma lager middelbaar, kopieën van reistoelatingen binnen Iran van uzelf, Z. en A. R., documenten betreffende rijlessen in Iran van uzelf en Z., een arbeidsvergunning, een strookje om een amayesh kaart mee aan te vragen, betalingsbewijzen, een badge van de kleuterschool van uw zoon, een foto van uzelf, een foto van uzelf Z. en A. R., attesten van de 'Persian Speaking Church in Amsterdam' waarin verklaard wordt dat u en Z. bijbelstudie volgen in Antwerpen en een enveloppe.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden bekering tot het christendom.

Zo legden u en Z. tegenstrijdige verklaringen af over de strekking van het christendom waartoe u zou bekeerd zijn. U beweerde aanvankelijk dat u katholiek. Daarna stelde u dat de strekking nog niet bepaald is en gaf u aan te kampen met geheugenproblemen, die u echter niet staafde aan de hand van enige medische attesten (CGVS I, p.8). Z. verklaarde echter dat ze zich bekeerde tot het protestantisme en verwees naar uw gebrek aan scholing als uitleg voor jullie tegenstrijdige verklaringen (CGVS Z. I, p. 6). Deze uitleg overtuigt echter niet gezien er vraagtekens dienen geplaatst te worden bij uw beweerde scholingsgraad (zie infra). U stelde voorts dat u in België naar de kerk gaat maar u wist niet te zeggen welke kerk (CGVS I, p. 9).

Daarnaast dient opgemerkt dat uw kennis van het christendom zo goed als onbestaande is. Gevraagd wat u geleerd had over het christendom antwoordde u dat u niet veel leerde buiten het feit dat u gelooft in God en Jezus Christus. Toen u nogmaals gevraagd werd wat u weet over het christendom vernoemde u de drievuldigheid en voegde u toe dat men anderen moet vergeven. Meer wist u niet over het christendom te vertellen (CGVS I, p. 19). De belangrijkste delen van de bijbel kon u niet noemen. U wist niet wat een evangelist is en de term parabel was u eveneens onbekend. Gevraagd naar dit laatste repliceerde u verkeerdelijk 'God zegt dat je goed moet zijn en je goed moet gedragen' (CGVS I, p. 19). Uit informatie blijkt echter dat de gelijkenissen of parabels een zeer belangrijke rol spelen binnen het christendom. De moraal ervan vormt de kern van de leer van Christus. Voorts kon u de vraag naar belangrijke christelijke feesten niet beantwoorden (CGVS I, p. 19). Tot slot dient te worden opgemerkt dat u niet gedoopt bent. U stelde dat het doopsel niet belangrijk is (CGVS, p. 9). Binnen het christendom is de doop echter het sacrament van de christelijke initiatie. Hiermee geconfronteerd antwoordde u 'Ik geloof in God en Jezus Christus is met mij, ik kan mezelf dopen'.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw kerkbezoek (dat u staafde aan de hand van een attest) ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme.

Voorts dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw gezinsleven met Z. S. in Iran evenmin weten te overtuigen. Dit doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de aard van de relatie tussen jullie beiden.

In het kader van de asielaanvraag van Z. werd hierover het volgende opgemerkt:

"Voorts dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw gezinsleven met N. in Iran evenmin weten te overtuigen. Dit doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de aard van de relatie tussen jullie beiden en uw band met A. R..

Zo kon u nauwelijks iets vertellen over uw schoonmoeder en dit terwijl u gedurende een aantal jaren met haar zou hebben samengewoond. Toen u gevraagd werd om te beschrijven wat voor iemand ze was kon u enkel zeggen dat ze een goed karakter heeft en dat jullie samen gingen winkelen. Gevraagd of u nog iets specifiek over haar kon vertellen moest u het antwoord schuldig blijven. Zelfs nadat u er op gewezen werd dat u toch iets meer zou moeten kunnen vertellen over uw schoonmoeder kon u enkel bevestigen dat ze een goede vrouw is en dat jullie samen gingen winkelen. Meer kon u niet zeggen. Gevraagd naar haar uiterlijk stelde u dat ze een witte huid heeft, een grote neus, mooie ogen en dat ze even groot is als uw echtgenoot (CGVS II, p. 2). Nochtans gaf hij aan dat zijn moeder wel degelijk kleiner is dan hijzelf (CGVS II N. U., p. 3). Over uw schoonzus M. (ook gekend als Tahera) die net zoals u in België verblijft wist u enkel te zeggen dat ze 27 of 28 jaar oud is, getrouwd is met de broer van N. U. en dat ze twee dochters heeft namelijk Mi. en K.. Haar meisjesnaam kende u niet en u meende dat ze voor het huwelijk met uw schoonbroer in Teheran woonde, maar u kon dit niet met zekerheid zeggen (CGVS I, p. 6 en 7). Of het de stad Teheran was of de provincie wist u niet en op de vraag of ze geschoold is moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. U stelde dat u het niet meer weet (CGVS I, p. 7). U verklaarde voorts dat de moeder van N. U. u gezien had op een huwelijksfeest en toen besliste om uw hand te vragen. Wie zijn huwelijksfeest het betrof wist u niet. U stelde vaagweg dat het om verre familie ging en dat de bruidegom misschien Sa. heette, maar zeker was u hier niet van (CGVS II, p. 4). U stelde dat u ervoor reeds huwelijksaanzoeken had gekregen van de zoon van uw oom en andere mannen maar u kon niet eens bij benadering zeggen hoeveel aanzoeken (CGVS II, p. 5). Uw verklaringen over jullie huwelijk weten trouwens evenmin te overtuigen. Zo stelde u dat N. U. tijdens de ceremonie een donkerbruin of zwart pak droeg en een wit hemd. Tijdens het feest droeg hij volgens u diezelfde kleren (CGVS II, p. 5). N. U. verklaarde echter dat hij na de ceremonie van pak en van hemd veranderde. Hij zou zijn wit hemd hebben gewisseld voor een oranje met wit (CGVS II N. U., p. 6). U verklaarde voorts dat het huwelijk plaatsvond in een zaal en dat er geboekt was voor 500 of 600 personen. Hoeveel gasten er effectief aanwezig waren wist u niet. Hoewel u aangaf dat mannen en vrouwen niet samen vierden kan echter verwacht worden dat u toch een schatting van de aanwezige gasten zou kunnen geven (CGVS II, p. 5). N. U. wist ook niet eens bij benadering te zeggen hoeveel gasten er aanwezig waren op jullie huwelijksfeest. Gevraagd of het er 100 waren of eerder 500 antwoordde hij 'je let daar niet op, je bent bezig met je eigen geluk' (CGVS II N. U., p. 7). Verder konden u noch N. U. een voorbeeld geven van een specifieke song die gespeeld werd op het huwelijksfeest (CGVS II, p. 5 en CGVS II N. U., p. 7). Namen van gasten buiten uw dichte familie en een familie die uw ouders kenden kon u evenmin noemen (CGVS II, p. 5). Over de geboorte van uw zoon legden u en N. U. eveneens inconsistente verklaringen af. Zo stelde u dat in de zesde of zevende maand van uw zwangerschap een echografie onderging en dat u toen al vernam dat u een zoon verwachtte (CGVS II, p. 6). N. U. verklaarde hierover echter dat jullie het geslacht van de baby niet kenden voor hij geboren was (CGVS II N. U., p. 8). Bevreemdend is ook dat u verklaarde dat uw zoontje bij de geboorte een hoofdomtrek had van 50 of 60 cm (CGVS II, p. 6). In werkelijkheid varieert de hoofdomtrek van een pasgeborene grosso modo tussen de 31 en de 38 centimeter. U stelde dat u beviel met een keizersnede omdat u daarvoor reeds twee keer een miskraam had gehad en zwak was (CGVS II, p. 6 en 7). N. U. wist echter niet met zekerheid te zeggen of u één, twee of drie keer een miskraam kreeg voor de geboorte van A. R. (CGVS II echtgenoot, p. 8). U stelde voorts dat N. U. ongeveer 1 miljoen toeman betaalde voor uw verblijf in het ziekenhuis (CGVS II, p. 6 en 7). Hijzelf wist echter niet eens bij benadering te vertellen hoeveel hij had moeten betalen, hetgeen bevreemdend is gezien het toch een aanzienlijke kost betreft (CGVS II N. U., p. 8). Gevraagd om te vertellen over een uitstap of activiteit die u samen met uw man had gedaan in Iran kon u enkel zeggen dat jullie naar Teheran reisden om jullie verblijfskaarten te verlengen. Gevraagd of jullie nooit samen buiten gingen of bijvoorbeeld een park bezochten antwoordde u zelden, soms, niet altijd (CGVS II, p. 4). Uw echtgenoot wist hierover ook niet meer te vertellen dan dat jullie naar Teheran gingen en voor de rest meestal in Isfahan bleven (CGVS, II echtgenoot, p. 5). "

Het geheel van bovenstaande vaststellingen brengt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u naast bovenstaande bevindingen ook niet aannemelijk hebt gemaakt dat u gedurende 17 of 18 jaar onafgebroken als Afghaans vluchteling in het buurland Iran zou hebben verbleven.

In het kader hiervan dient vooreerst opgemerkt dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p. 2 en CGVs II, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw gezinssituatie, uw progriel en uw onafgebroken verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. Deze elementen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw familiale situatie, uw profiel en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële situatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en/of dat hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Door geen zicht te bieden op zijn familiale situatie en scholing maakt een asielzoeker het de asielinstanties onmogelijk om zicht te krijgen op zijn werkelijk profiel en het al dan niet bestaan van een sociaal netwerk zodat evenmin kan worden nagegaan of hij op basis van dit profiel nood heeft aan bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er in het kader van de asielaanvraag van Z. S. werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar Afghaanse nationaliteit en Hazara origine. Het feit dat u doorheen uw gehoren aangaf dat zij ook een Afghaanse Hazara is en u met haar getrouwd bent zet uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en uw levensomstandigheden voor uw komst naar België reeds ernstig op de helling (DVZ Verklaring p.6, vraag 15; CGVs I, p. 2 en 7 en CGVS II, p. 3). Daarnaast dient opgemerkt dat er vraagtekens dienen geplaatst te worden bij uw bewering dat u ongeschoold bent en niet kunt lezen of schrijven (CGVS I, p. 7). Zo is het opmerkelijk dat u toch uw exacte geboortedatum bleek te kennen. U verklaarde dat uw vader de exacte datum kende en dat Z., die wel geschoold is, het u zou verteld hebben. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS bleek u ook mee te volgen wanneer de tolk iets noteerde. Hiermee geconfronteerd ontkende u dit geenszins en antwoordde u 'ik let op'. Toen u ermee geconfronteerd werd dat dit toch geen zin had gezien u niet kan lezen repliceerde u dat u zomaar volgde (CGVS I, p. 17). Treffend in dit verband is ook dat u bij aanvang van het gehoor verklaarde dat u enkel het Farsi (de Iraanse variant van het Perzisch) machtig bent en dat u woorden die gebruikt worden in Afghanistan niet zou begrijpen. Naderhand bleek u toch ook Dari (de variant van het Perzisch die gesproken wordt in Afghanistan) te praten. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw taal veranderd is omdat u reeds negen maanden in België verblijft en hier contact hebt met Afghanen (CGVS I, p. 1 en 2 en CGVs II, p. 9). Deze uitleg weet echter allerminst te overtuigen.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw dagelijks leven als vluchteling in Iran niet weten te overtuigen en zelfs strijdig zijn met de beschikbare informatie.

Zo verklaarde u dat u aanvankelijk in Teheran woonde en later verhuisde naar de stad Isfahan. Toen u gevraagd werd vanaf wanneer u in Isfahan woonde moest u het antwoord schuldig blijven. U kon enkel zeggen dat u al volwassen was toen u verhuisde. In welk jaar u verhuisde of hoe oud u toen was wist u niet (CGVS I, p. 4). Voorts legde u bevreemdende verklaringen af over de vluchtelingenkaarten waarover u beschikt zou hebben. U noemde deze karte mohajerin (vluchtelingenkaart) of tardut (CGVS I, p. 11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat bovenvermelde kaarten amayesh kaarten worden genoemd. Er kan dan ook verwacht worden dat u dit spontaan zou hebben vermeld temeer omdat er u tot tweemaal toe gevraagd werd naar de naam van deze kaarten. Bevreemdend is ook dat u steeds vanuit Isfahan naar Teheran reisde om uw vluchtelingenkaart te verlengen terwijl u verklaarde dat kaarten die afgeleverd werden in Teheran niet geldig waren in Isfahan (CGVS I, p. 11 en 12). U legde voorts een huwelijksboekje voor dat volgens u werd afgeleverd door de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 14). Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat Afghaanse ingezetenen onder de Iraanse wetgeving niet met elkaar in het huwelijk mogen treden, ongeacht of zij al dan niet in bezit zijn van een Amayesh-kaart. Er worden zodoende door de Iraanse overheid geen huwelijksaktes aan Afghaanse ingezetenen uitgevaardigd. Daarnaast kon u niet zeggen hoeveel u uitgaaf aan water en elektriciteit en wist u niet of er in Iran verschillende elektriciteitsmaatschappijen zijn. Van het gezinshoofd mag echter verwacht worden dat hij van dergelijke zaken op de hoogte is. Gevraagd naar de evolutie van de voedselprijzen de in Iran gedurende de jaren voor uw vertrek antwoordde u opnieuw dat u geen idee hebt van prijzen en dat uw moeder daarvoor instond (CGVS I, p. 17).

Tot slot zijn uw verklaringen over uw leven als Afghaans vluchteling in Iran uiterst beperkt en helemaal niet doorleefd. Toen u de kans kreeg om vrij te vertellen over uw leven als Afghaans vluchteling in Iran kon u enkel zeggen dat u een gemiddeld leven had, geen luxe maar ook niet arm. Toen de vraag werd herhaald voegde u toe dat er voordelen zijn en nadelen, dat er in Isfahan plaatsen waren waar men niet naartoe mocht gaan en dat er plaatsen waren waar men kon werken. Toen u nog een derde kans kreeg om te vertellen over uw ervaringen als Afghaan in Iran voegde u toe dat er ook moeilijke tijden waren en dat u drie keer niet werd betaald en verwees u naar uw vluchtaanleiding, met name een verkeersongeval waar u bij betrokken was (CGVS I, p. 14 en 15).

Tot slot dient opgemerkt dat uw kennis over de stad Isfahan en het buurland Iran in het algemeen toch enkele opmerkelijke lacunes vertoont.

Gevraagd of er de jaren voor uw vertrek rellen, betogingen of manifestaties plaatsvonden in Isfahan antwoordde u ontkennend (CGVS I, p. 17 en 18). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie het tegendeel. Zo kwamen in 2014 heel wat mensen in Isfahan op straat om te protesteren tegen de zuuraanvallen op vrouwen. Bovendien kregen deze aanvallen heel wat media aandacht. In datzelfde jaar protesteerden staalarbeiders in Isfahan omdat hun lonen niet waren uitbetaald. In april 2014 werd in Isfahan betoogd tegen de hoge benzineprijzen. In 2013 protesteerden de arbeiders uit een polyacryl fabriek in Isfahan. Ook in 2013 eindigde de begrafenisstoet voor ayatollah Jalaluddin Taheri in rellen. In mei 2015 kwamen leerkrachten in verschillende Iraanse steden, waaronder ook Isfahan, op straat om te protesteren tegen de lage lonen. In augustus 2014 betoogden duizenden inwoners van Isfahan en omliggende steden tegen de uitdroging van de Zayanderud rivier die de stad Isfahan doorkruist.

Daarnaast kan van iemand die zeventien of achttien jaar van zijn leven in Iran heeft doorgebracht verwacht worden dat hij een zekere kennis heeft over de belangrijkste Iraanse ordediensten. Ook hier bleef u andermaal in gebreke. Zo wist u niets te vertellen over de Bassidj (mobilisatie der verdrukten). U kon enkel vaagweg zeggen dat het mensen zijn met een religieuze achtergrond. Hun taken kent u niet (CGVS I, p. 18). Nochtans zijn de bassidji nadrukkelijk aanwezig in het Iraanse straatbeeld en staan zij in voor tal van taken gaande van ordehandhaving bij betogingen tot het toezien op de naleving van kledingvoorschriften. U noemde ook de Sepah (revolutionaire garde) maar wist enkel te zeggen dat ze instaan voor de veiligheid en de grenzen en de stad controleren (CGVS I, p. 18). Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt echter dat de Sepah de machtigste veiligheids- en militaire organisatie is die verantwoordelijk is voor de bescherming van het Iraanse regime. Daarnaast vormen ze ook de belangrijkste economische machtsgroep.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gedurende 17 of 18 jaar onafgebroken als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Er dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat frauduleuze Iraanse documenten zowel in Iran als in Europa tegen betaling kunnen worden verkregen. Over Afghaanse documenten kan hetzelfde gezegd worden. Uit bovenvermelde informatie blijkt immers dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker. Daarnaast blijkt uit bovenvermelde informatie dat het ook mogelijk is om Afghaanse paspoorten te verkrijgen tegen betaling. Betreffende het paspoort van Z. S. dient tevens opgemerkt dat er een recht afgeleide leemte is tussen de foto en de stempel. Uit de door u voorgelegde foto's kan geenszins iets worden afgeleid over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, het staatsburgerschap van Z. en jullie reële familiale situatie. Het attest betreffende uw kerkbezoek werd hierboven reeds besproken.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst.

Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Tot slot dient toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van Z. S. een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar Afghaanse nationaliteit. Haar verklaringen over haar bekering werden evenmin geloofwaardig geacht. De opeenvolgende asielaanvragen van E. M. en zijn echtgenote Ma. M. werden door het CGVS geweigerd. Wat betreft Ma. werd eveneens geoordeeld dat ze niet aannemelijk maakte dat haar kerkbezoek ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van Z. S., verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Hazara van origine en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. Uw ouders zouden oorspronkelijk afkomstig zijn uit Ghazni maar u bent geboren in de stad Isfahan in het buurland Iran. U ging naar school tot de zevende klas en in 1386 (Perzische kalender stemt overeen met de periode maart 2007/ maart 2008 volgens onze kalender) trouwde u met M. N. U., een Afghaan van Hazara origine. Uw man werkte in de bouwsector. Op 18/11/1388 (7 februari 2010) werd jullie zoontje A. R. geboren. Omdat N. U. betrokken raakte in een verkeersongeval en zijn documenten werden afgenomen door de Iraanse autoriteiten verlieten jullie Iran en reisden jullie naar België. Op 7 december 2015 diende u een asielaanvraag in. U stelde dat u zich niet in Afghanistan kan vestigen omdat u er nooit bent geweest. Na uw aankomst kwamen u en N. U. via uw schoonzus M. Ma. (O.V. X, CG X) in contact met het christendom. Zowel u als N. U. hebben zich bekeerd tot het protestantisme. Uw schoonbroer M. E. (O.V. X, CG X) is nog steeds moslim. Ter staving van uw asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw Afghaans paspoort, een oude Iraanse verblijfskaart, kopieën van recentere Iraanse verblijfskaarten van uzelf, N. U. en A. R., een huwelijksboekje, uw vaccinatiekaart, uw diploma lager middelbaar, kopieën van reistoelatingen binnen Iran van uzelf, N. U. en A. R., documenten betreffende rijlessen in Iran van uzelf en N. U., een arbeidsvergunning van N. U., een strookje om een amayesh kaart mee aan te vragen, betalingsbewijzen, een badge van de kleuterschool van A. R., een foto van N. U., een foto van uzelf, N. U. en A. R., attesten van de 'Persian Speaking Church in Amsterdam' waarin verklaard wordt dat u en N. U. bijbelstudie volgen in Antwerpen en een enveloppe.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden bekering tot het christendom

Zo legden u en N. U. tegenstrijdige verklaringen af over de strekking van het christendom waartoe jullie zouden bekeerd zijn. U verklaarde dat u protestant bent terwijl uw echtgenoot aanvankelijk stelde katholiek te zijn om erna te beweren dat de strekking nog niet bepaald is (CGVs I, p. 6 en CGVS N. U. I, p. 8). Uw uitleg hiervoor, namelijk dat uw echtgenoot ongeschoold is weet allerm minst te overtuigen, temeer omdat er weldegelijk enkele kanttekeningen dienen geplaatst te worden bij zijn beweerde opleidingsniveau (CGVS I, p. 6). In het kader van zijn dossier werd hier immers als volgt over geoordeeld: " *Daarnaast dient opgemerkt dat er vraagtekens dienen geplaatst te worden bij uw bewering dat u ongeschoold bent en niet kunt lezen of schrijven*(CGVS I, p. 7). Zo is het opmerkelijk dat u toch uw exacte geboortedatum bleek te kennen. U verklaarde dat uw vader de exacte datum kende en dat Z., die wel geschoold is, het u zou verteld hebben. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS bleek u ook mee te volgen wanneer de tolk iets noteerde.

Hiermee geconfronteerd ontkende u dit geenszins en antwoordde u 'ik let op'. Toen u ermee geconfronteerd werd dat dit toch geen zin had gezien u niet kan lezen repliceerde u dat u zomaar volgde (CGVS I, p. 17)."

Tot welke strekking van het protestantisme u behoort wist u trouwens niet te zeggen (CGVS I, p. 6). Verder kende u de naam niet van de kerk waar u in België naartoe gaat en het exacte adres wist u evenmin. U kon enkel zeggen dat het een kerk is in Antwerpen Berchem waar men les kan volgen in het Farsi (CGVS I, p. 6).

Daarnaast dient opgemerkt dat uw kennis van het christendom uiterst beperkt is. Zo verklaarde u dat u de Bijbel leest maar u kon hier nauwelijks iets over vertellen. U stelde aanvankelijk dat u een beetje had gelezen over de geboorte en het leven van Ruth. Toen u gevraagd werd welke delen van het Nieuwe Testament u heeft gelezen antwoordde u vaagweg dat u verschillende keren over de geboorte had gelezen. Gevraagd om de belangrijkste delen van het Nieuwe Testament te noemen moest u toegeven dat u deze niet kent en herhaalde u dat u las over de geboorte en het leven van Abraham. Daarop stelde u dat de geboorte, Lavian en Rumian delen zijn van het Nieuwe Testament (CGVS I, p. 7). Toen u daarna gevraagd werd wat u weet over het christelijk geloof antwoordde u 'wat moet ik zeggen ik ga naar de kerk en ik las een beetje'. Gevraagd om te vertellen over de apostelen kon u enkel zeggen dat het er twaalf waren, u kende er zelfs geen enkele bij naam. Van de term parabel bleek u nog nooit te hebben gehoord. Toen u gevraagd werd wat een parabel is repliceerde u verkeerdelijk dat de basis van de christelijke religie liefde is. Nadat u uitgelegd werd wat parabel betekent verklaarde u 'ik weet enkel hoe de volgelingen met hem spraken en ook las ik over zijn leven' (CGVS I, p. 13 en 14). Uit informatie blijkt echter dat de gelijkenissen of parabels een zeer belangrijke rol spelen binnen het christendom. De moraal ervan vormt de kern van de leer van Christus. De sacramenten kende u evenmin en ook van Paulus had u nog nooit gehoord. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u niet gedoopt bent. Nochtans is de doop binnen het christendom het sacrament van de christelijke initiatie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw kerkbezoek (welke u staaft aan de hand van een attest) ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme.

Voorts dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw gezinsleven met N. in Iran evenmin weten te overtuigen. Dit doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de aard van de relatie tussen jullie beiden en uw band met A. R..

Zo kon u nauwelijks iets vertellen over uw schoonmoeder en dit terwijl u gedurende een aantal jaren met haar zou hebben samengewoond. Toen u gevraagd werd om te beschrijven wat voor iemand ze was kon u enkel zeggen dat ze een goed karakter heeft en dat jullie samen gingen winkelen. Gevraagd of u nog iets specifiek over haar kon vertellen moest u het antwoord schuldig blijven. Zelfs nadat u er op gewezen werd dat u toch iets meer zou moeten kunnen vertellen over uw schoonmoeder kon u enkel bevestigen dat ze een goede vrouw is en dat jullie samen gingen winkelen. Meer kon u niet zeggen. Gevraagd naar haar uiterlijk stelde u dat ze een witte huid heeft, een grote neus, mooie ogen en dat ze even groot is als uw echtgenoot (CGVS II, p. 2). Nochtans gaf hij aan dat zijn moeder wel degelijk kleiner is dan hijzelf (CGVS II N. U., p. 3). Over uw schoonzus Ma. (ook gekend als Tahera) die net zoals u in België verblijft wist u enkel te zeggen dat ze 27 of 28 jaar oud is, getrouwd is met de broer van N. U. en dat ze twee dochters heeft namelijk Mi. en K.. Haar meisjesnaam kende u niet en u meende dat ze voor het huwelijk met uw schoonbroer in Teheran woonde, maar u kon dit niet met zekerheid zeggen (CGVS I, p. 6 en 7). Of het de stad Teheran was of de provincie wist u niet en op de vraag of ze geschoold is moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. U stelde dat u het niet meer weet (CGVS I, p. 7). U verklaarde voorts dat de moeder van N. U. u gezien had op een huwelijksfeest en toen besliste om uw hand te vragen. Wie zijn huwelijksfeest het betrof wist u niet. U stelde vaagweg dat het om verre familie ging en dat de bruidegom misschien Sa. heette, maar zeker was u hier niet van (CGVS II, p. 4). U stelde dat u ervoor reeds huwelijksaanzoeken had gekregen van de zoon van uw oom en andere mannen maar u kon niet eens bij benadering zeggen hoeveel aanzoeken (CGVS II, p. 5). Uw verklaringen over jullie huwelijk weten trouwens evenmin te overtuigen. Zo stelde u dat N. U. tijdens de ceremonie een donkerbruin of zwart pak droeg en een wit hemd. Tijdens het feest droeg hij volgens u diezelfde kleren (CGVS II, p. 5). N. U. verklaarde echter dat hij na de ceremonie van pak en van hemd veranderde. Hij zou zijn wit hemd hebben gewisseld voor een oranje met wit (CGVS II N. U., p. 6). U verklaarde voorts dat het huwelijk plaatsvond in een zaal en dat er geboekt was voor 500 of 600 personen. Hoeveel gasten er effectief aanwezig waren wist u niet. Hoewel u aangaf dat mannen en vrouwen niet samen vierden kan echter verwacht worden dat u toch een schatting van de aanwezige gasten zou kunnen geven (CGVS II, p. 5). N. U. wist ook niet eens bij benadering te zeggen hoeveel gasten er aanwezig waren op jullie huwelijksfeest. Gevraagd of het er 100 waren of eerder 500 antwoordde hij 'je let daar niet op, je bent bezig met je eigen geluk' (CGVS II N. U., p. 7).

Verder konden u noch N. U. een voorbeeld geven van een specifieke song die gespeeld werd op het huwelijksfeest (CGVS II, p. 5 en CGVS II N. U., p. 7). Namen van gasten buiten uw dichte familie en een familie die uw ouders kenden kon u evenmin noemen (CGVS II, p. 5). Over de geboorte van uw zoon legden u en N. U. eveneens inconsistente verklaringen af. Zo stelde u dat in de zesde of zevende maand van uw zwangerschap een echografie onderging en dat u toen al vernam dat u een zoon verwachtte (CGVS II, p. 6). N. U. verklaarde hierover echter dat jullie het geslacht van de baby niet kenden voor hij geboren was (CGVS II N. U., p. 8). Bevreemdend is ook dat u verklaarde dat uw zoontje bij de geboorte een hoofdomtrek had van 50 of 60 cm (CGVS II, p. 6). In werkelijkheid varieert de hoofdomtrek van een pasgeborene grosso modo tussen de 31 en de 38 centimeter. U stelde dat u beviel met een keizersnede omdat u daarvoor reeds twee keer een miskraam had gehad en zwak was (CGVS II, p. 6 en 7). N. U. wist echter niet met zekerheid te zeggen of u één, twee of drie keer een miskraam kreeg voor de geboorte van A. R. (CGVS II echtgenoot, p. 8). U stelde voorts dat N. U. ongeveer 1 miljoen toeman betaalde voor uw verblijf in het ziekenhuis (CGVS II, p. 6 en 7). Hijzelf wist echter niet eens bij benadering te vertellen hoeveel hij had moeten betalen, hetgeen bevreemdend is gezien het toch een aanzienlijke kost betreft (CGVS II N. U., p. 8). Gevraagd om te vertellen over een uitstap of activiteit die u samen met uw man had gedaan in Iran kon u enkel zeggen dat jullie naar Teheran reisden om jullie verblijfskaarten te verlengen. Gevraagd of jullie nooit samen buiten gingen of bijvoorbeeld een park bezochten antwoordde u zelden, soms, niet altijd (CGVS II, p. 4). Uw echtgenoot wist hierover ook niet meer te vertellen dan dat jullie naar Teheran gingen en voor de rest meestal in Isfahan bleven (CGVS, II echtgenoot, p. 5).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen brengt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Tot slot dient opgemerkt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden nationaliteit en etnische origine. U hebt niet aannemelijk gemaakt een Afghaans staatsburger van Hazara origine te zijn.

Vooreerst dienen enkele bemerkingen te worden gemaakt over uw talenkennis en uw verklaringen over uw voorgehouden etnische origine.

Zo bleek tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u enkel de Iraans variant van het Perzisch, met name het Farsi machtig bent. Bij het begin van het eerste gehoor gaf u immers spontaan te kennen dat u geen Dari (de variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Afghanistan) spreekt en dat u gehoord wilde worden in het Farsi (CGVS I, p. 1 en 2). U stelde tevens dat u ook met uw ouders steeds Farsi sprak en dat zij een combinatie van beide varianten van het Perzisch spreken (CGVS I, p. 9). Dit is echter niet geloofwaardig. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat iemand zijn moedertaal toch in enige mate kan spreken ook al is hij/ zij opgegroeid in een buurland. Bovendien stelde u dat u al acht jaar getrouwd bent met een Afghaan, met name N. M. (CGVS I, p. 4). Gevraagd om te vertellen over de Hazara bevolking, waar u beweert toe te behoren, antwoordde u het volgende: 'ik weet enkel dat Hazara mensen zijn'. U wist niets over de Hazara cultuur en Hazara tradities en dit terwijl uw echtgenoot en A. R. eveneens Hazara zijn van origine. De term Hazarajat was u eveneens onbekend, u kon enkel zeggen dat er Hazara zijn en voegde toe dat het misschien Seyed heet (CGVS I, p. 8). Seyed is echter een eervolle titel die, ook in Iran, gegeven wordt aan personen die afstammen van de profeet Mohammad. Verder kon u slechts één bekende Hazara, met name Mazari, bij naam noemen. U wist echter helemaal niets te vertellen over deze persoon (CGVS I, p. 9). Toen u gevraagd werd of Iraniërs u konden herkennen als Hazara en Afghaan antwoordde u dat ze u op straat gewoon Afghani noemen, om dan te stellen dat mensen aan uw uiterlijk niet konden zien dat u Afghaanse bent maar dat u het hen zei als ze u vroegen naar uw origine (CGVS, p. 9). Dit is bevreemdend, vooral omdat u bevestigde dat Hazara specifieke uiterlijke kenmerken hebben waardoor ze als dusdanig herkend worden (CGS, p. 9).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uw kennis over uw beweerde land van herkomst en Afghaanse tradities uiterst beperkt is.

U meent dat uw ouders geboren zijn in Ghazni maar u wist hier verder helemaal niets over te vertellen (CGVS I, p. 3). Toen u gevraagd werd wat Ghazni is antwoordde u aanvankelijk dat u niets weet over Afghanistan. Daarna voegde u toe dat u in uw schoolboeken gelezen had dat Ghazni een stad is zoals Teheran en Isfahan. In welke Afghaanse provincie uw ouders geboren zijn wist u niet. Nochtans is de stad Ghazni gelegen in de gelijknamige provincie (CGVS I, p. 8). Buiten de Hazara kon u aanvankelijk geen enkele andere etnische origine in Afghanistan noemen (CGVS I, p. 8). Toen u er op gewezen werd dat u toch iets zou moeten weten over Afghanistan antwoordde u dat er Hazara en Pashtounen wonen en dat u gehoord had dat Ghazni, Kabul, Kandahar en Herat steden zijn. U voegde toe dat u niet de gelegenheid had gehad om iets te vragen over Afghanistan, hetgeen niet overtuigt. Over de taliban wist u enkel vaagweg te zeggen dat zij momenteel vechten met de Hazara bevolking en dat er al gedurende verschillende jaren oorlog is in Afghanistan (CGVS I, p. 8 en 9). U had weliswaar gehoord van 'Haft Mewa' of 'zeven gedroogde vruchten' (een gerecht dat door Afghanen bereid wordt met nieuwjaar) maar u weet niet hoe men dit klaarmaakt en u hebt het nog nooit gegeten (CGVS I, p. 8 en 9).

U verklaarde dat u voor de viering van 'eid' na de ramadan wel rijst met rozijnen en vlees bereidde voor uw schoonfamilie maar gevraagd naar namen van specifieke gerechten moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 4). Uw echtgenoot kon echter wel de naam noemen van het door u beschreven gerecht (CGVS II, echtgenoot, p. 5). Gevraagd naar bekende Afghanen noemde u Karzai die president was geweest en waar u verder niets over wist. Voor de rest kende u enkel één naam, Mohaqeq Kabuli (CGVS I, p. 9). Van Najibullah, de befaamde ex-president die brutaal werd vermoord door de taliban toen zij Kaboel veroverden in 1996, had u nog nooit gehoord en van de Afghaanse held, Ahmad Shah Massoud, kende u enkel diens naam en niets meer (CGVS I, p. 13). U wist niet of er feesten zijn die Afghanen wel vieren en Iraniërs niet. U stelde dat u in Iran was en alles volgde wat de Iraniërs deden (CGVS I, p. 12). Uw huwelijksfeest verliep eveneens volgens de Iraanse tradities. Op de vraag naar verschillen tussen Afghaanse en Iraanse huwelijksfeesten antwoordde u dat de Afghaans gemeenschap ook geld vraagt aan de bruidegom. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt echter dat er heel wat meer verschillen zijn. Het is dan ook zeer bevreemdend dat u hier niet van op de hoogte bent (CGVS I, p. 5). Gevraagd naar bekende Afghaanse huwelijksmuziek repliceerde u dat u gehoord had over Qataghani maar dat u hier niet zeker van was. Afghaanse dansen kon u niet noemen. U kon ook geen namen noemen van populaire Afghaanse tv programma's en dit terwijl uit uw verklaringen blijkt dat jullie Afghaanse zenders zoals Ariana en Tolo tv konden ontvangen en dat uw man hier wel naar keek (CGVS I, p. 10). Gevraagd hoe Afghanen hun onafhankelijkheidsdag vieren moest u eveneens het antwoord schuldig blijven en u voegde zelfs toe dat u niet eens weet of ze al dan niet een onafhankelijkheidsdag hebben (CGVS I, p. 13). Daarnaast stelde u dat u tot drie jaar geleden beschikte over een verblijfskaart voor Afghanen in Iran. U noemde deze karte shenasayi of madrak. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat bovenvermelde kaarten ook amayesh worden genoemd. Er kan dan ook verwacht worden dat u dit spontaan zou hebben vermeld temeer omdat er u tot tweemaal toe gevraagd werd of deze kaarten nog een andere naam hebben (CGVS I p. 9 en 10).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, etnische origine en uw werkelijke gezinssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, uw herkomst en uw reële gezinssituatie kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzicht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Er dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat frauduleuze Iraanse documenten zowel in Iran als in Europa tegen betaling kunnen worden verkregen. Over Afghaanse documenten kan hetzelfde gezegd worden. Uit bovenvermelde informatie blijkt immers dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker. Daarnaast blijkt uit bovenvermelde informatie dat het ook mogelijk is om Afghaanse paspoorten te verkrijgen tegen betaling. Betreffende uw paspoort dient tevens opgemerkt dat er een recht afgeleide leerde is tussen de foto en de stempel. Uit de door u voorgelegde foto's kan geenszins iets worden afgeleid over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, uw staatsburgerschap en jullie reële familiale situatie. Het attest betreffende uw kerkbezoek werd hierboven reeds besproken.

Tot slot dient toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van N. U. M. een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn bekering en omdat hij het CGVS geen zicht verschafte op zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek. De opeenvolgende asielaanvragen van E. M. en zijn echtgenote Ma. M. werden door het CGVS geweigerd. Wat betreft Ma. werd eveneens geoordeeld dat ze niet aannemelijk maakte dat haar kerkbezoek ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook een manifeste appreciatiefout. Verzoekers stellen niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing en ondernemen een poging om de verschillende weigeringsmotieven te weerleggen.

Verzoekers benadrukken in dit verband dat hun asielaanvraag gesteund is op het feit dat zij vrezen in Iran het slachtoffer te worden van vervolgingen vanwege de autoriteiten omdat verzoeker een document heeft ondertekend bij de politie waarin hij zich als vrijwilliger had opgegeven om in Fatemiyoun brigades te gaan strijden in Syrië. Zij wijzen in dit verband op het feit dat verzoekers verblijfstoestand in Iran – als Afghaans vluchteling – precair is en dat hij niet kan lezen en schrijven en onder druk van de Iraanse politie, zonder kennis van zaken, het document ondertekende. Verzoeker vervolgt dat zijn verblijfstoestand in Iran precair blijft nu zijn tijdelijke verblijfsdocumenten door de Iraanse autoriteiten in beslag zijn genomen. Daarnaast vrezen verzoekers in Iran geen normaal en veilig leven meer te zullen kunnen hebben omwille van hun bekering tot het christendom. Een terugkeer naar Afghanistan is naar mening van verzoekers eveneens onmogelijk. Zo vreest verzoeker wraakacties van zijn oom omwille van een oud grondconflict en zal hij voor dergelijke feiten niet op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kunnen rekenen. Verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse, alsook met hun persoonlijkheid en profiel. Zij menen dan ook dat hen minstens het voordeel van de twijfel verleend dient te worden.

Verzoekers laken voorts dat de bestreden beslissing in hoofdzaak werd genomen om reden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de asielaanvraag van verzoekers broer E. M. en diens echtgenote Ma. M. reeds een weigeringsbeslissing had genomen. Zij citeren hiertoe uit het gehoorverslag van verzoeker en besluiten dat een vooringenomenheid in hoofde van het Commissariaat-generaal niet uitgesloten kan worden. Daarnaast wijzen verzoekers erop dat zij bij aanvang van hun gehoor op 9 juni 2016 een opmerking hebben gemaakt over mogelijke communicatiemoeilijkheden met de tolk. Zij verkozen immers beiden een tolk Farsi, maar moesten het met een tolk Dari stellen die bovendien een Engelstalige Pashtoun bleek te zijn. Daargelaten het etnische aspect, merken verzoekers op dat het dialect dat door de tolk gehanteerd werd wanneer hij Dari en Farsi sprak anders is dan het dialect dat zij gans hun leven hebben gehanteerd, hetgeen een redelijke uitleg kan bieden voor het feit dat de antwoorden van verzoekers op diverse vragen op enkele onderdelen misschien gebrekkig lijken over te komen.

Aangaande hun bekering tot het christendom menen verzoekers dat hun antwoorden – gezien de concrete omstandigheden waarin zij leefden in Iran en thans in België – wel degelijk betrouwbaar, aannemelijk en geloofwaardig zijn. Zij menen dan ook dat de werkwijze van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te abstract, te technisch en onredelijk streng is bij de beoordeling van de kennis van verzoekers omtrent het christendom. Zo verwacht de commissaris-generaal een onredelijke encyclopedische kennis en hield hij geen rekening met het feit dat verzoekers zich pas na hun aankomst in België hebben bekeerd tot het christendom. Verzoekers benadrukken dat zij blijf geven van een oprecht geloof in het christendom en voegen hier nog aan toe dat, indien zij niet over een perfecte feitenkennis beschikken van het christendom en zij wat moeite hadden met sommige kennisvragen, zij zich vanuit de innerlijke overtuiging hebben bekeerd, hetgeen blijkt uit hun verklaringen. Zij wijzen er ter verklaring van enkele hiaten nog op dat verzoeker ongeletterd is. Verzoekster wijst er tevens op dat zij in het proces is om zich te laten dopen.

In zoverre het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gezinsleven van verzoekers in vraag stelt, alsook de etnische origine van verzoekster en verzoekers langdurig verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen, merken verzoekers op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spijkers op laag water gaat zoeken.

Wat betreft hun huwelijk wijzen verzoekers erop dat het een gearrangeerd huwelijk betreft en geen relatie uit liefde, hetgeen een redelijke verklaring kan vormen voor de hiaten die af en toe aan de oppervlakte kwamen toen aan verzoekers persoonlijke, intieme vragen werden gesteld. Bovendien is uit de gehoren gebleken dat verzoeker allerm minst een man van veel woorden is en moeite heeft om zijn gedachten en gevoelens te uiten. Daarnaast lieten verzoekers een heel aantal gegevens op die zij wel coherent hebben verklaard. Zij merken in dit verband nog op dat zij een huwelijksvideo hebben van hun trouwfeest in Iran en dit zo spoedig mogelijk zullen overmaken. Aangaande verzoeksters gebrekkige kennis omtrent de Hazara voeren verzoekers aan dat zij in Iran geboren en getogen is en met de Afghaanse etnische, sociaal-economische en politieke aangelegenheden geen uitstaans meer heeft. Verzoeksters langdurig verblijf in Iran had een belangrijke indicatie kunnen zijn geweest voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat wijst op de eerlijkheid van haar verklaringen. Verzoekers stellen bij een terugkeer naar hetzij Iran, hetzij Afghanistan het voorwerp te zullen uitmaken van een persoonsgerichte vervolging en menen aldus dat zij daar geen normaal leven kunnen leiden. Verzoekers besluiten dat het principe van de goede rechtsbedeling, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel impliceren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een vollediger en grondiger onderzoek had moeten doorvoeren en meer rekening diende te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekers.

In wat zich aandient als een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent stellen zij als volgt:

“Ten eerste vrezen verzoekers dat hun leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hen het subsidair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Voor verzoekers bestaat geen vestigingsalternatief in Kabul waar zij geen familiaal netwerk hebben en waar zij bovendien het risico lopen op represailles vanwege de oom van verzoeker ingevolge een aanslepend grondconflict.

Ten tweede zal voor verzoekers persoonlijk een terugkeer naar hun herkomstregio in Ghazni na een jarenlange afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor henzelf en hun kind.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoekers vrezen dat zij hierdoor een ernstig risico lopen op represailles.

Een terugkeer naar Iran, is gezien verzoeker daar niet meer over een verblijfsmachtiging beschikt, hoedanook uitgesloten.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er geen enkel geloof gehecht kan worden aan hun voorgehouden bekering tot het christendom; (ii) hun verklaringen omtrent hun gezinsleven in Iran evenmin weten te overtuigen, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen over de aard van de relatie tussen verzoekers; (iii) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gedurende 17 of 18 jaar ononderbroken als Afghaans vluchteling in Iran zou hebben verbleven; (iv) geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden nationaliteit en etnische origine vermits zij niet aannemelijk maakt een Afghaans staatsburger van Hazara origine te zijn en (v) de door verzoekers bijgebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 mei 2017, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat de verklaringen van verzoekers aangaande hun bekering tot het christendom in België en omtrent hun herkomst, hun verblijf en werkelijke gezinssituatie voor hun komst naar België, evenals verzoeksters verklaringen omtrent haar nationaliteit en etnische origine ernstige hiaten, tegenstrijdigheden en zelfs fouten vertonen zodat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekers ondernemen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven.

2.2.2.3.1. Immers, in zoverre verzoekers aanvoeren dat een zekere vooringenomenheid in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uitgesloten is omdat er in het kader van de asielaanvragen van verzoekers broer E. M. en diens echtgenote Ma. M. reeds een weigeringsbeslissing werd genomen, dient vooreerst te worden benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissingen, met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekers. Elke aanvraag wordt immers individueel onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat

hun asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Tevens wijst de Raad erop dat de verwijzing in de bestreden beslissingen naar de asielaanvragen van verzoekers broer en schoonzus – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – allerm minst een hoofdmotief uitmaakt. De verwijzing naar de weigeringsbeslissingen van verzoekers broer en diens echtgenote is *in casu* dienstig nu verzoekers verklaren dat zij via de schoonzus van verzoeker in contact zijn gekomen met het christendom. Echter werd ook in haar hoofde geoordeeld dat zij niet aannemelijk maakt dat haar kerkbezoek ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging.

Waar verzoekers het geheel van de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden, incoherenties en lacunes trachten te vergoelijken, stellende dat de aanwezigheid van de tolk – die een Engelstalige Pashtoun is en een ander dialect hanteerde wanneer hij Dari en Farsi sprak – onvermijdelijk misverstanden veroorzaakt, slagen zij er allerm minst in te overtuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bewering als zouden verzoekers het hebben moeten stellen met een tolk Dari geenszins steun vindt in het administratief dossier. Zo blijkt dat verzoekers gedurende het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de gehoor taal hebben gewijzigd van Dari naar Farsi en zij ook tijdens het tweede gehoor een tolk kregen die zowel het Dari als het Farsi machtig was (administratief dossier, stukken 13 en 13b en stukken 6 en 6b). Overigens dient erop gewezen dat verzoekers ook in onderhavig verzoekschrift verzoeken om een tolk die zowel het Dari als het Farsi machtig is. Blote beweringen van hunnentwege buiten beschouwing gelaten, tonen verzoekers voorts niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/misverstanden tijdens de gehoren die het geheel van de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en lacunes zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingen zaken en de gehoor verslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekers – behoudens de vraag om de gehoor taal te wijzigen van Dari naar Farsi, waaraan overigens gevolg werd gegeven – geen enkele opmerking hebben gemaakt met betrekking tot het verloop van de gehoren en de uitwisseling tussen de tolk en henzelf. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de gehoor verslagen geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van de gehoren, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissingen hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens de gehoren op te werpen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoekers opgeworpen vermeende vertaalproblemen/misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen.

Waar verzoekers - om zijn gebrekkige kennis te verklaren - er nog op wijzen dat verzoeker ongeschoold is, merkt de Raad op dat hieraan om meerdere redenen geen geloof kan worden gehecht (administratief dossier, stuk 13, p. 7). Zo blijkt uit het gehoor verslag dat verzoeker telkens meekeek wanneer de tolk iets noteerde (administratief dossier, stuk 13, p. 17). Hiermee geconfronteerd beperkt verzoeker zich tot het antwoord dat hij oplet. Nogmaals gevraagd waarom hij dit zou meevolgen nu hij verklaard niet te kunnen lezen en er dus om het even wat genoteerd kan zijn, antwoord verzoeker “Gewoon zomaar”.

2.2.2.3.2. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden Afghaanse nationaliteit, noch aan haar Hazara origine vermits (i) zij enkel de Iraanse variant van het Perzisch, met name het Farsi, machtig is en er toch redelijkerwijze verwacht kan worden dat iemand zijn moedertaal toch in enige mate kan spreken ook al is hij/zij opgegroeid in een buurland, temeer zij verklaart acht jaar getrouwd te zijn met een Afghaan; (ii) verzoekster niets weet te vertellen over de Hazara cultuur en Hazara tradities; (iii) verzoeksters kennis over haar beweerd land van herkomst en de Afghaanse tradities uitermate beperkt is nu (1) zij, behoudens het feit dat haar ouders er geboren zijn, niets kan vertellen over Ghazni, (2) verzoekster behoudens de Hazara en Pashtounen geen enkele andere etnische origine in Afghanistan kan noemen, (3) verzoekster zeer algemene en vage verklaringen aflegt omtrent de taliban, (4) verzoekster zo goed als geen kennis heeft van specifieke gerechten die in Afghanistan bereid worden, (5) zij zo goed als geen bekende Afghaan kan benoemen,

(6) zij niet weet of er feesten zijn die Afghanen wel en Iraniërs niet vieren, (6) verzoekster geen namen kan noemen van populaire Afgaanse tv-programma's terwijl uit verzoekers verklaringen blijken dat zij Afgaanse zenders konden ontvangen en dat haar man hiernaar keek, (7) verzoekster evenmin weet hoe Afghanen hun onafhankelijkheidsdag vieren en (8) verzoekster niet kan verduidelijken dat een verblijfskaart voor Afghanen in Iran tevens een Amayesh-kaart wordt genoemd.

In zoverre verzoekster in onderhavig verzoekschrift, ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde hiaten, aanvoert dat zij in Iran geboren en getogen is en gebroken heeft met de Afgaanse etnische, sociaal-economische en politieke aangelegenheden, komt zij in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen waarmee zij niet vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Voorst maakt verzoeker niet aannemelijk gedurende 17 à 18 jaar ononderbroken als Afgaans vluchteling in Iran te hebben verbleven, aangezien (i) het treffend is dat verzoeker bij aanvang van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat hij enkel het Farsi machtig is, doch naderhand blijkt dat hij toch ook Dari praat; (ii) verzoekers verklaringen over zijn dagelijks leven als vluchteling in Iran niet weten te overtuigen en zelfs strijdig zijn met de beschikbare informatie vermits (1) verzoeker niet weet op welk ogenblik hij van Teheran naar Isfahan zou zijn verhuisd, (2) verzoeker niet kan verduidelijken dat een verblijfskaart voor Afghanen in Iran tevens een Amayesh-kaart wordt genoemd, (3) het niet aannemelijk is dat verzoeker vanuit Isfahan naar Teheran zou hebben gereisd om zijn vluchtelingenkaart te verlengen vermits hij verklaart dat de kaarten die afgeleverd werden in Teheran niet geldig waren in Isfahan, (4) het feit dat verzoeker een huwelijksboekje voorlegt dat volgens hem werd uitgereikt door de Iraanse autoriteiten haaks staat op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat Afgaanse ingezetenen onder de Iraanse wetgeving niet met elkaar in het huwelijk mogen treden, ongeacht of zij al dan niet in het bezit zijn van een Amayesh-kaart, (5) verzoeker het antwoord schuldig moet blijven op de vraag hoeveel hij uitgaf aan water en elektriciteit en niet weet of er verschillende Iraanse elektriciteitsmaatschappijen zijn, (6) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker geen idee heeft van de evolutie van de voedselprijzen in Iran gedurende de jaren voor zijn vertrek, (7) zijn verklaringen over zijn leven als Afgaans vluchteling in Iran uiterst beperkt en helemaal niet doorleefd zijn; (iii) verzoekers kennis over de stad Isfahan en Iran in het algemeen ernstige lacunes vertoont nu (1) hij foutief aangeeft dat er de jaren voor zijn vertrek geen rellen, betogingen of manifestaties plaatsvonden in Isfahan en (2) hij evenmin kennis vertoont van de belangrijkste Iraanse ordediensten en (iv) in het kader van de asielaanvraag van Z. S. werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar Afgaanse nationaliteit en Hazara origine en het feit dat verzoeker doorheen zijn gehoren aangaf dat zij ook een Afgaanse Hazara is en hij met haar getrouwd is zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor zijn komst naar België op de helling zetten. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geenszins een concreet verweer voeren tegen voormelde motieven. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker voorgehouden verblijf in Iran als Afgaans vluchteling ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.3.3. Daarnaast kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers omtrent hun gezinsleven in Iran, hetgeen op zijn beurt de door hen voorgehouden aard van hun relatie op de helling zet.

Waar verzoekers aanvoeren dat hun huwelijk een gearrangeerd huwelijk betreft en geen relatie uit liefde, slagen zij er niet in de in de lacunes en tegenstrijdigheden in hun verklaringen omtrent hun huwelijk te verschonen of te vergoelijken. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen pertinent te lezen als volgt: "(...) Zo kon u nauwelijks iets vertellen over uw schoonmoeder en dit terwijl u gedurende een aantal jaren met haar zou hebben samengewoond. Toen u gevraagd werd om te beschrijven wat voor iemand ze was kon u enkel zeggen dat ze een goed karakter heeft en dat jullie samen gingen winkelen. Gevraagd of u nog iets specifiek over haar kon vertellen moest u het antwoord schuldig blijven. Zelfs nadat u er op gewezen werd dat u toch iets meer zou moeten kunnen vertellen over uw schoonmoeder kon u enkel bevestigen dat ze een goede vrouw is en dat jullie samen gingen winkelen. Meer kon u niet zeggen. Gevraagd naar haar uiterlijk stelde u dat ze een witte huid heeft, een grote neus, mooie ogen en dat ze even groot is als uw echtgenoot (CGVS II, p. 2). Nochtans gaf hij aan dat zijn moeder wel degelijk kleiner is dan hijzelf (CGVS II N. U., p. 3). Over uw schoonzus M. (ook gekend als Tahera) die net zoals u in België verblijft wist u enkel te zeggen dat ze 27 of 28 jaar oud is, getrouwd is met de broer van N. U. en dat ze twee dochters heeft namelijk Mi. en K.. Haar meisjesnaam kende u niet en u meende dat ze voor het huwelijk met uw schoonbroer in Teheran woonde, maar u kon dit niet met zekerheid zeggen (CGVS I, p. 6 en 7). Of het de stad Teheran was of

de provincie wist u niet en op de vraag of ze geschoold is moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. U stelde dat u het niet meer weet (CGVS I, p. 7). U verklaarde voorts dat de moeder van N. U. u gezien had op een huwelijksfeest en toen besliste om uw hand te vragen. Wie zijn huwelijksfeest het betrof wist u niet. U stelde vaagweg dat het om verre familie ging en dat de bruidegom misschien Sa. heette, maar zeker was u hier niet van (CGVS II, p. 4). U stelde dat u ervoor reeds huwelijksaanzoeken had gekregen van de zoon van uw oom en andere mannen maar u kon niet eens bij benadering zeggen hoeveel aanzoeken (CGVS II, p. 5). Uw verklaringen over jullie huwelijk weten trouwens evenmin te overtuigen. Zo stelde u dat N. U. tijdens de ceremonie een donkerbruin of zwart pak droeg en een wit hemd. Tijdens het feest droeg hij volgens u diezelfde kleren (CGVS II, p. 5). N. U. verklaarde echter dat hij na de ceremonie van pak en van hemd veranderde. Hij zou zijn wit hemd hebben gewisseld voor een oranje met wit (CGVS II N. U., p. 6). U verklaarde voorts dat het huwelijk plaatsvond in een zaal en dat er geboekt was voor 500 of 600 personen. Hoeveel gasten er effectief aanwezig waren wist u niet. Hoewel u aangaf dat mannen en vrouwen niet samen vierden kan echter verwacht worden dat u toch een schatting van de aanwezige gasten zou kunnen geven (CGVS II, p. 5). N. U. wist ook niet eens bij benadering te zeggen hoeveel gasten er aanwezig waren op jullie huwelijksfeest. Gevraagd of het er 100 waren of eerder 500 antwoordde hij 'je let daar niet op, je bent bezig met je eigen geluk' (CGVS II N. U., p. 7). Verder konden u noch N. U. een voorbeeld geven van een specifieke song die gespeeld werd op het huwelijksfeest (CGVS II, p. 5 en CGVS II N. U., p. 7). Namen van gasten buiten uw dichte familie en een familie die uw ouders kenden kon u evenmin noemen (CGVS II, p. 5). Over de geboorte van uw zoon legden u en N. U. eveneens inconsistente verklaringen af. Zo stelde u dat in de zesde of zevende maand van uw zwangerschap een echografie onderging en dat u toen al vernam dat u een zoon verwachtte (CGVS II, p. 6). N. U. verklaarde hierover echter dat jullie het geslacht van de baby niet kenden voor hij geboren was (CGVS II N. U., p. 8). Bevreemdend is ook dat u verklaarde dat uw zoontje bij de geboorte een hoofdomtrek had van 50 of 60 cm (CGVS II, p. 6). In werkelijkheid varieert de hoofdomtrek van een pasgeborene grosso modo tussen de 31 en de 38 centimeter. U stelde dat u beviel met een keizersnede omdat u daarvoor reeds twee keer een miskraam had gehad en zwak was (CGVS II, p. 6 en 7). N. U. wist echter niet met zekerheid te zeggen of u één, twee of drie keer een miskraam kreeg voor de geboorte van A. R. (CGVS II echtgenoot, p. 8). U stelde voorts dat N. U. ongeveer 1 miljoen toeman betaalde voor uw verblijf in het ziekenhuis (CGVS II, p. 6 en 7). Hijzelf wist echter niet eens bij benadering te vertellen hoeveel hij had moeten betalen, hetgeen bevreemdend is gezien het toch een aanzienlijke kost betreft (CGVS II N. U., p. 8). Gevraagd om te vertellen over een uitstap of activiteit die u samen met uw man had gedaan in Iran kon u enkel zeggen dat jullie naar Teheran reisden om jullie verblijfskaarten te verlengen. Gevraagd of jullie nooit samen buiten gingen of bijvoorbeeld een park bezochten antwoordde u zelden, soms, niet altijd (CGVS II, p. 4). Uw echtgenoot wist hierover ook niet meer te vertellen dan dat jullie naar Teheran gingen en voor de rest meestal in Isfahan bleven (CGVS, II echtgenoot, p. 5). "

Het geheel van bovenstaande vaststellingen brengt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang."

Ook met het betoog dat verzoeker een "man van weinig woorden" is, die moeite heeft om zijn gedachten en gevoelens te uiten, vermogen verzoekers evenmin de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen te verklaren. Bovendien vormt dit verweer geenszins een valabel argument om verzoeksters lacuneuze kennis omtrent haar schoonfamilie en het huwelijk te verklaren of te weerleggen.

In zoverre verzoekers wijzen op elementen die zij volgens hen wel gelijklopend hebben uiteengezet, dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchtelingen in de bestreden beslissingen dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

Over de huwelijksvideo van hun trouwfeest in Iran waarover verzoekers zouden beschikken, kan de Raad slechts vaststellen dat dit stuk thans niet werd voorgelegd, zodat deze bewering dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd ter ondersteuning van hun verklaringen als zouden zij gehuwd zijn in Iran.

2.2.2.3.4. Tevens merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden bekering tot het christendom.

Van een asielzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke

betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De asielzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de asielzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en/of maatschappelijk niet aanvaard is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de asielzoeker.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de strekking van het christendom waartoe zij zouden bekeerd zijn. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij katholiek was (administratief dossier, stuk 13, p. 8) om vervolgens te stellen: “Maar om duidelijk te zijn: ben je protestant of katholiek? Wel ik ga naar de kerk het is nog niet gezegd welke strekking, we bidden er gewoon ik wil ook zeggen dat ik geheugenproblemen heb, dat ik zaken vergeet” (administratief dossier, stuk 13, p. 9). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker de door hem voorgehouden geheugenproblemen niet staft aan de hand van enig medisch attest waaruit zou kunnen blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoekster verklaarde, in tegenstelling tot verzoeker, dat ze zich bekeerde tot het protestantisme en verwees naar verzoekers gebrek aan scholing om hun tegenstrijdige verklaringen te verschonen (administratief dossier, stuk 13b, p. 6). Deze bewering kan evenwel niet overtuigen nu hoger reeds is komen vast te staan dat er ernstige kanttekeningen geplaatst moeten worden bij het door verzoeker voorgehouden analfabetisme (*supra*).

Daarnaast is het niet geloofwaardig dat verzoekers, die verklaren in België naar de kerk te gaan, niet kunnen verduidelijken welke kerk het precies betreft (administratief dossier, stuk 13, p. 9 en stuk 13b, p. 6).

Bovendien vertonen verzoekers een uiterst beperkte kennis van het christendom die finaal de geloofwaardigheid van hun verklaringen als zouden zij bekeerd zijn tot het christendom ondermijnen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen pertinent overwogen als volgt:

Ten aanzien van verzoeker: *“Daarnaast dient opgemerkt dat uw kennis van het christendom zo goed als onbestaande is. Gevraagd wat u geleerd had over het christendom antwoordde u dat u niet veel leerde buiten het feit dat u gelooft in God en Jezus Christus. Toen u nogmaals gevraagd werd wat u weet over het christendom vernoemde u de drievuldigheid en voegde u toe dat men anderen moet vergeven. Meer wist u niet over het christendom te vertellen (CGVS I, p. 19). De belangrijkste delen van de bijbel kon u niet noemen. U wist niet wat een evangelist is en de term parabel was u eveneens onbekend. Gevraagd naar dit laatste repliceerde u verkeerdelijk ‘God zegt dat je goed moet zijn en je goed moet gedragen’ (CGVS I, p. 19). Uit informatie blijkt echter dat de gelijkenissen of parabels een zeer belangrijke rol spelen binnen het christendom. De moraal ervan vormt de kern van de leer van Christus. Voorts kon u de vraag naar belangrijke christelijke feesten niet beantwoorden (CGVS I, p. 19). Tot slot dient te worden opgemerkt dat u niet gedoopt bent. U stelde dat het doopsel niet belangrijk is (CGVS, p. 9). Binnen het christendom is de doop echter het sacrament van de christelijke initiatie. Hiermee geconfronteerd antwoordde u ‘Ik geloof in God en Jezus Christus is met mij, ik kan mezelf dopen’.*

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw kerkbezoek (dat u staafte aan de hand van een attest) ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme.”

Ten aanzien van verzoekster: *“Daarnaast dient opgemerkt dat uw kennis van het christendom uiterst beperkt is. Zo verklaarde u dat u de Bijbel leest maar u kon hier nauwelijks iets over vertellen. U stelde aanvankelijk dat u een beetje had gelezen over de geboorte en het leven van Ruth. Toen u gevraagd werd welke delen van het Nieuwe Testament u heeft gelezen antwoordde u vaagweg dat u verschillende keren over de geboorte had gelezen. Gevraagd om de belangrijkste delen van het Nieuwe Testament te noemen moest u toegeven dat u deze niet kent en herhaalde u dat u las over de geboorte en het leven van Abraham. Daarop stelde u dat de geboorte, Lavan en Rumian delen zijn van het Nieuwe Testament (CGVS I, p. 7). Toen u daarna gevraagd werd wat u weet over het christelijk geloof antwoordde u ‘wat moet ik zeggen ik ga naar de kerk en ik las een beetje’. Gevraagd om te vertellen over de apostelen kon u enkel zeggen dat het er twaalf waren, u kende er zelfs geen enkele bij naam. Van de term parabel bleek u nog nooit te hebben gehoord. Toen u gevraagd werd wat een parabel is repliceerde u verkeerdelijk dat de basis van de christelijke religie liefde is. Nadat u uitgelegd werd wat parabel betekent verklaarde u ‘ik weet enkel hoe de volgelingen met hem spraken en ook las ik over zijn leven’ (CGVS I, p. 13 en 14).*

Uit informatie blijkt echter dat de gelijkenissen of parabels een zeer belangrijke rol spelen binnen het christendom. De moraal ervan vormt de kern van de leer van Christus. De sacramenten kende u

evenmin en ook van Paulus had u nog nooit gehoord. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u niet gedoopt bent. Nochtans is de doop binnen het christendom het sacrament van de christelijke initiatie. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw kerkbezoek (welke u staafde aan de hand van een attest) ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme."

In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij wel degelijk betrouwbare, aannemelijke en geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd rekening houdend met het feit dat zij zich slechts na hun aankomst in België hebben bekeerd en dat de commissaris-generaal aldus te abstract, te technisch en onredelijk streng te werk is gegaan bij de beoordeling van de kennis van verzoekers omtrent het christendom en een encyclopedische kennis verwacht, slagen zij er allerminst in te overtuigen. De Raad benadrukt in eerste instantie dat de bekering tot het christendom een ingrijpende gebeurtenis is en dat redelijkerwijs mag worden verwacht dat de bekeerling op een afdoende coherente en geloofwaardige wijze de oprechtheid van zijn bekering kan aantonen, *quod non in casu*. Zo blijkt uit het voorgaande immers dat de kennis van verzoekers over het christendom dermate minimaal is, zodat zij de oprechtheid van hun bekering niet aannemelijk maken. Er wordt niet geëist of verwacht dat verzoekers als bekeerlingen een encyclopedische kennis tentoonspreiden van de bijbel maar er kan minstens verwacht worden dat zij weten tot welk geloof zij toegetreden zijn en dat zij kunnen duiden wat hun geloof thans inhoudt. *In casu* is het gebrek aan kennis over het christendom evenwel zo flagrant dat dit niet valt te rijmen met een oprechte bekering naar het christendom. De argumenten van verzoekers hieromtrent kunnen dit gebrek aan kennis niet verklaren of vergoelijken. De Raad acht het in dit verband opmerkelijk en frappant dat ofschoon verzoekers blijkens hun verklaringen en de inhoud van het door hen voorgelegde attest dat hun kerkbezoeken staat, Bijbelstudie volgden en bijna elke 14 dagen kerkdiensten bijwonen, zij tijdens hun horen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet één specifiek of concreet voorbeeld konden geven van een verhaal uit de bijbel en dat zij het antwoord schuldig moeten blijven op de vraag wat een parabel is. Van iemand die beweert zich te hebben bekeerd uit overtuiging en zich dermate te hebben verdiept in het christendom, mag verwacht worden dat hij/zij een afdoende kennis bezit over zijn nieuwe religie.

Waar verzoekster erop wijst dat zij in het proces is om zich te laten dopen, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft waarvan zij geen enkel concreet bewijs voorlegt. Bovendien dient opgemerkt dat zelfs zo verzoekster gedoopt zou worden, hieruit niet kan blijken dat zij zich zou hebben bekeerd vanuit een werkelijke en oprechte innerlijke overtuiging. Immers, gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat haar activiteiten en aanwezigheid in de kerk eerder ingegeven lijken door opportunistische overwegingen.

Alwaar verzoekers nog aanvoeren dat verzoekers ongeletterdheid een niet te onderschatten rol heeft gespeeld, vermits het zijn proces van vergaren van objectieve informatie heeft vertraagd, slagen zij er andermaal niet in hun gebrekkige kennis omtrent het christendom te verschonen. Zoals hoger reeds werd aangestipt, kan immers geen geloof gehecht worden aan verzoekers voorgehouden analfabetisme. Bovendien blijkt uit verzoekers' verklaringen en het door hen voorgelegde attest dat zij regelmatig Bijbelstudie volgde in het Perzisch, zodat niet kan worden aanvaard dat verzoeker geen mogelijkheid had om kennis te vergaren.

2.2.2.3.5. De Raad stelt vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.2.3.6. Voor het overige blijven verzoekers in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in het door hen uiteengezette asielmotieven, het uiten van *post-factum* verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten.

2.2.2.3.7. Gezien uit het bovenstaande blijkt dat verzoekster haar Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk maakt, noch dat enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij

gedurende 17 of 18 jaar onafgebroken als Afghaans vluchteling in Iran hebben gewoond, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

2.2.2.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van het asielrelaas van verzoekers. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekers worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoekers. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvragers van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moeten zij enig verband met hun persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvragers in het land van herkomst feitelijk hebben verbleven. Verzoekers maken omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi en het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.2.5. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER